

# ΤΑΙΡΙΑΝΚΙΤΙΑ Karel Kouřák Κορσάκης

Tento nápis byl na skleněných dveřích malého krámku, ale takhle vypadal samozřejmě jen tehdy, když se člověk díval z vnitřku šeré místnosti skrz sklo ven na ulici.

Venku bylo pošmourné, sychravé listopadové ráno a lilo jako z konve. Kapky stékaly po skle a přes kudrlinkovitá písmena. Skrz sklo nebylo vidět nic víc než deštěm zmáčenou zeď na protější straně ulice.

Vtom někdo rozrazil dveře tak zhurta, že se hrozen mosazných zvonečků visících nad nimi rozčileně rozbíbal a dlouho se nemohl uklidnit.

Původcem toho rozruchu byl malý obtloustlý chlapec, starý tak deset jedenáct let. Tmavohnědé mokré vlasy mu visely do tváře, kabát měl promočený a kapalo z něho, přes rameno nesl školní brašnu. Byl pobledlý a celý zadýchaný, ale v naprostém protikladu k předchozímu spěchu stál teď v otevřených dveřích jako přibitý.

Před ním ležela dlouhá, úzká místnost, která se vzadu ztrácela v příšeří. U stěn stály regály až do stropu, přečpané kni-

hami všech tvarů a velikostí. Na podlaze se jako věže vršily hromady velkých foliantů, na některých stolech se kupily menší knihy, které byly vázané v kůži a na hřbetech se zlatě leskly. Na protějším konci místnosti se tyčila do výše člověka stěna z knih a za ní prosvítalo světlo. V této záři se občas objevil kroužek dýmu, stoupal, zvětšoval se a nahoře u stropu se rozplýval v temnotě. Vypadalo to jako signály, jimiž si indiáni posílali zprávy z jednoho kopce na druhý. Zřejmě tam někdo seděl. A skutečně – po chvíli chlapec zaslechl za zdí z knih dost nerudný hlas:

„Prosím, žasněte si venku nebo uvnitř, ale zavřete dveře. Táhne.“

Chlapec uposlechl a tiše za sebou zavřel. Pak se přiblížil k hradbě z knih a obezřetně za ni nakoukl. Tam seděl ve velkém ušáku z odřené kůže podsaditý muž. Na sobě měl trochu pomačkaný černý oblek, takový obnošený a celý jakoby zaprášený. Břicho mu obepínala vesta s květinovým vzorkem. Muž byl plešatý, jen nad ušima mu trčel do výše chomáč bílých vlasů. Zarudlý obličej trochu připomínal popuzeného buldoka. Na bambulovitém nose mu seděly zlaté brejličky. Kromě toho muž kouřil ze zahnuté dýmky, která mu visela z ústního koutku, takže měl celá ústa nakřivo. Na kolenou měl položenou knihu, v níž si zřejmě právě četl, protože když ji zavřel, nechal mezi stránkami tlustý ukazováček své levé ruky – vlastně jako záložku.

Teď si pravou ruku sundal brýle, důkladně si prohlížel buclatého chlapečka, který stál před ním a teklo z něho. Muž přimhouřil oči do úzkých čárek, takže vypadal ještě nazlobeněji, a jen zabručel: „No nazdar!“ Pak knihu zas otevřel a četl si dál.

Chlapec dost dobře nevěděl, co dělat, proto zůstal jednoduše stát a kulil na muže oči. Ten nakonec knihu znovu zavřel – jako předtím s prstem mezi stránkami – a zavrčel: „Aby bylo jasno, mládenečku, já děti nemůžu ani vystát. Dneska je to sice v módě, že se s vámi všichni neuvěřitelně párají – já ale ne! Já

nejsem ani trochu přítel dětí. Pro mě nejsou děti nic než omezení křiklouni, otrapové, co všechno rozbijí, marmeládou zamatlají knihy a roztrhají stránky a houby je zajímá, jestli dospělí náhodou taky nemají své starosti a trápení. Říkám to jenom proto, abys hned zkraje věděl, na čem jsi. Kromě toho nemám žádné knížky pro děti a jiné ti neprodám. Tak doufám, že jsme si rozuměli!“

Tohle všechno říkal, aniž vyňal dýmku z úst.

Pak znovu otevřel svou knihu a dal se do čtení.

Kluk němě přikývl a obrátil se k odchodu, nějak mu však připadalo, že by neměl nechat mužův proslov bez odpovědi, proto se ještě jednou otočil a tiše řekl:

„Všichni ale takoví nejsou.“

Muž pomalu vzhlédl a znovu si sňal brýle.

„Ty jsi ještě pořád tady? Nemohl bys mi prozradit, co člověk musí udělat, aby se zbavil někoho jako tebe? Co důležitého jsi mi to právě sděloval?“

„Nic důležitého,“ odpověděl chlapec ještě tišeji. „Jenom jsem chtěl – všechny děti nejsou takové, jak říkáte.“

„Ach tak!“ Muž zdvihl obočí v předstíraném údivu. „Pak ovšem ty sám jistě budeš právě ta velká výjimka, že?“

Buclík nevěděl, co by na to měl říct. Jen trochu pokrčil rameny a znovu se chystal odejít.

„A co takhle slušné vychování,“ slyšel za sebou nabručený hlas, „slušného vychování nemáš za pětník, jinak by ses nejdřív aspoň představil.“

„Jmenuji se Bastián,“ řekl kluk, „Bastián Baltazar Bux.“

„To je dost zvláštní jméno,“ vrčel muž, „třikrát B za sebou. No, za to nemůžeš, ty sis ho nedal. Já se jmenuju Karel Konrád Koreander.“

„To jsou tři K za sebou,“ podotkl hoch vážně.

„Hm,“ zabrumlal staroch, „máš pravdu!“

Zabafal z dýmky a vypustil několik obláček. „No, vždyť na tom nesejde, jak se jmenujeme, stejně se už neuvidíme. Teď by

mě zajímala už jen jedna věc, totiž proč jsi před chvilkou vpadl do mého krámku s takovým tartasem. Skoro to vypadalo, jako bys před něčím utíkal. Je to tak?“

Bastián přikývl. Jeho kulatá tvář vypadala najednou ještě o něco bledší než předtím a oči měl ještě vykulenější.

„Pravděpodobně jsi vyloupil pokladnu v nějakém obchodě,“ vyslovil svou domněnku pan Koreander, „nebo jsi ztloukl nějakou starou paní nebo něco takového, co vy dnes provádíte. Policie ti je v patách, milé dítě?“

Bastián zavrtěl hlavou.

„Tak to konečně vyklop,“ vybídl ho pan Koreander, „před čím jsi utíkal?“

„Před těmi druhými.“

„Před jakými druhými?“

„Před dětmi ze třídy.“

„Proč?“

„Oni... oni mi nikdy nedají pokoj.“

„Copak dělají?“

„Čekají na mě před školou.“

„A dál?“

„Pak na mě pokřikují. Strkají do mě a posmívají se mi.“

„A ty si to necháš jen tak líbit?“

Pan Koreander si chlapce chvíli nespokojeně prohlížel a pak se zeptal: „Proč jim jednoduše nevrazíš jednu do nosu?“

Bastián na něho vyvalil oči. „Ne – to nemám rád. A navíc – já ani neumím dobře boxovat.“

„A prát se umíš?“ zajímalo pana Koreandera. „A co takhle běhat, plavat, fotbal, protná? Neumíš z toho vůbec nic?“

Kluk zavrtěl hlavou.

„Jinými slovy,“ prohlásil pan Koreander, „jsi bábovka, že?“

Bastián pokrčil rameny.

„Ale mluvit přece umíš,“ pokračoval pan Koreander. „Proč jim to neoplatíš, když se ti posmívají?“

„To jsem jednou zkusil...“

„No a?“

„Nacpali mě do popelnice a přivázali víko. Dvě hodiny jsem volal, než mě někdo uslyšel.“

„Hm,“ bručel pan Koreander, „a teď už si netroufáš.“

Bastián přikývl.

„Takže,“ zkonstatoval pan Koreander, „jsi ještě navíc i strašpytel.“

Bastián svěsil hlavu.

„Pravděpodobně budeš pěkný šprt, ne? Premiant třídy se samými jedničkami, miláček všech učitelů, co?“

„Ne,“ protestoval Bastián a ještě pořád se díval do země, „minulý rok jsem zůstal sedět.“

„Pane na nebi!“ vykřikl pan Koreander, „jsi tedy naprosto k ničemu.“ Bastián nic neříkal. Jenom tam stál. Paže měl svěšené, z kabátu mu kapalo.

„A copak na tebe pokřikují, když se ti posmívají?“ chtěl vědět pan Koreander.

„Ale – všechno možné.“

„Například?“

„Měchuřina Bastián, to je děsnej mezulán.“

„To moc vtipné není,“ mínil pan Koreander, „co ještě?“

Bastián trochu váhal, než začal vypočítávat:

„Potrhlík, ňouma, vejtaha, švindlíř...“

„Pročpak potrhlík?“

„Občas mluvím sám se sebou.“

„Co například říkáš?“

„Vymýšlím si příběhy nebo jména a slova, která ještě neexistují, a tak.“

„A ty pak vyprávíš sám sobě? Proč?“

„No, protože tu přece jinak nikdo není, koho by to zajímalo,“ hlesl Bastián.

Pan Koreander nějakou dobu zamyšleně mlčel.

„Co tomu říkají rodiče?“

Bastián neodpověděl hned. Až za chvíli ze sebe vysoukal:

„Táta neříká nic. Nikdy nic neříká. Jemu je všechno jedno.“

„A maminka?“

„Ta – ta už tu není.“

„Rodiče se rozvedli?“

„Ne, maminka umřela.“

V tomto okamžiku se rozdrnčel telefon. Pan Koreander se poněkud namáhavě zdvihl z lenošky a odštrachal se do malého kumbálu za krámem. Zdvihl sluchátko a Bastián nezřetelně zaslechl, jak pan Koreander říká své jméno. Pak se dveře pokojíku zavřely a nyní už nebylo slyšet nic než slabé mumláání.

Bastián tady stál a dost dobře nevěděl, co se to s ním děje a proč tohle všechno povídal a přiznal. Navíc takovéhle vyptávání děsně nesnášel. Najednou ho polilo horko. Uvědomil si, že přijde do školy pozdě, ano, jistě, musí si pospíšit, musí běžet – ale nehýbal se z místa a nedokázal se odhodlat k nějakému činu. Něco ho tu drželo, ale nevěděl co.

Z kumbálu se stále ještě ozýval tlumený hlas. Telefonický rozhovor nebral konce.

A tu si Bastián uvědomil, že celou tu dobu zírá na knihu, kterou pan Koreander předtím držel v ruce a která nyní ležela na koženém křesle. Zkrátka od ní nedokázal odtrhnout oči. Měl pocit, že z ní vychází jakási magnetická síla a neodolatelně ho přitahuje.

Přišoural se ke křeslu, pomalu natáhl ruku, dotkl se knihy – a v témže okamžiku to někde v jeho nitru udělalo „cvak!“, jako když sklapne past. Bastiána se zmocnilo temné tušení, že tímto dotekem začalo něco neodvolatelného, co se nyní dalo do pohybu.

Zdvihl knihu a prohlížel si ji ze všech stran. Kniha měla vazbu z hedvábí zbarveného jako načervenalá měď, a když ji obracel sem a tam, měňavě se leskla. Při zběžném listování si všiml, že písmo je vytištěno ve dvou různých barvách a u každé kapitoly je překrásné, velké počáteční písmeno. Když si ještě

jednou, důkladněji prohlížel vazbu, objevil na ní dva hady, jednoho světlého, druhého tmavého, a ti se vzájemně kousali do ocasu a tvořili tak ovál. A v tomto oválu byl titul knihy, napsaný zvláště propletenými písmeny:

## NEKONEČNÝ PŘÍBĚH

Lidské vášně jsou záhadná věc, a jakmile jde o ně, tak dětem se nevede o mnoho jinak než dospělým. Když se někoho taková vášeň zmocní, neumí ji vysvětlit druhým, a kdo nic podobného nikdy nezažil, ji zas nedokáže pochopit. Najdou se lidé, kteří riskují život, aby zlezli vrchol nějaké hory. Nikdo, ani oni sami neumějí doopravdy vysvětlit proč. Jiní promrhají všechny peníze, jen aby získali srdce určité osoby, která o nich nechce ani slyšet. A zase jiní se zničí, protože nedokážou odolat potěšení z dobrých jídel – nebo pokušení láhve. Mnoho lidí vsadí veškerý majetek, jen aby vyhráli v hazardních hrách, nebo obětují všechno nějaké utkvělé myšlence, která se nemůže nikdy uskutečnit. Někteří lidé věří, že by byli šťastní, jen kdyby byli někde jinde, než právě jsou, a celý život cestují po světě. A pár lidí nedojde klidu, dokud se nedostanou k moci. Zkrátka a dobře existuje tolik různých vášní, kolik je různých lidí.

Vášní Bastiána Baltazara Buxe byly knihy.

Kdo nikdy neproseděl celá odpoledne s rudýma ušima a rozježenými vlasy nad knihou a nečetl a nečetl a nezapomněl přitom na celý svět kolem sebe, neuvědomil si, že má hlad nebo že je mu zima –

kdo nikdy tajně nečetl v posteli s kapesní lampou pod příkrývkou, protože otec nebo matka nebo nějaká jiná starostlivá osoba zhasla světlo s dobře míněným zdůvodněním, že teď je třeba spát, protože zítra se musí tak brzo z duchny –

kdo nikdy neproléval veřejně nebo potají hořké slzy, protože báječný příběh skončil a bylo nutno se rozloučit s postavami, s nimiž člověk společně prožil tolik dobrodružství a jež si tak zamiloval a tak je obdivoval, o které se tolik strachoval a ve které doufal a bez jejichž společnosti mu život připadal prázdný a beze smyslu -

kdo nic z toho nezná z vlastní zkušenosti, tak ten pravděpodobně nepochopí, co teď udělal Bastián.

Ten upřeně zíral na titul knihy a střídavě ho rozráželo horko a zima. Tohle bylo přesně to, o čem už tolikrát snil a co si už tolikrát přál od chvíle, kdy se ho zmocnila čtenářská vášeň: Příběh, který nikdy neskončí! Kniha knih!

Tu knihu musí mít, za každou cenu!

Za každou cenu? To se lehko řekne! I kdyby mohl nabídnout víc než ty tři marky a patnáct feniků kapesného, které měl u sebe - vždyť ten protivný pan Koreander mu dal až příliš jasně najevo, že mu neprodá ani jednu jedinou knihu. A už vůbec by mu ji nedaroval. Věc vypadala beznadějně.

A přesto Bastián věděl, že bez té knihy nedokáže odejít. Teď mu bylo jasné, že sem přišel jen kvůli ní, kniha ho tajuplným způsobem volala, protože chtěla být u něho, protože mu vlastně už odjakživa patřila!

Bastián poslouchal, jak se z pokojíku ještě stále line tlumenné mrmlání.

A zčistajasna měl knihu schovanou pod kabátem a oběma rukama ji tiskl k sobě. Potichoučku couval ke dveřím krámku, současně ustrašeně sledoval druhé dveře od pokojíku. Opatrně stiskl kliku. Nechtěl, aby se zas rozcinkaly zvonky, proto pootevřel skleněné dveře jen tak málo, aby mohl mezi nimi proklouznout ven.

Teprve pak se dal do běhu.

Sešity, učebnice a penál ve školní brašně poskakovaly a ha-rašily do rytmu jeho kroků. Začalo ho píchat v boku, ale přesto běžel dál.



Děšť se mu řinul po tváři a zatékal mu za límec. Kabátem pronikalo vlhko a chlad, Bastián to však nevnímal. Bylo mu horko, ale nejen od běhu.

Svědomy, které předtím v krámku ani nemuklo, se najednou probudilo. Všechny ty důvody, které se mu tam zdály tak přesvědčivé, mu náhle připadaly zcela nedostačující, roztávaly jako sněhuláci pod dechem draka, který dští oheň.

Kradl. Je zloděj!

Co spáchal, bylo dokonce horší než obyčejná zlodějna. Ta kniha byla určitě zcela ojedinělá a nenahraditelná. Pro pana Koreandera jistě představovala největší poklad. Ukrást houslistovi vzácné housle nebo králi jeho korunu je určitě něco jiného než sebrat peníze z kasy.

A zatímco tak běžel, tiskl pod kabátem knihu k tělu. Nechtěl ji ztratit, i když ho přijde draho. Byla všechno, co mu na světě ještě zbývalo.

Neboť domů teď pochopitelně nemůže.

Pokusil se představit si tatínka, jak sedí ve velkém pokoji zařízeném jako laboratoř a pracuje. Kolem něho se povalují tucty sádrových otisků lidského chrupu, neboť otec byl zubní technik. Bastián ještě nikdy neuvažoval o tom, jestli má táta svou práci vlastně rád. Až teď ho to poprvé napadlo, ale už se ho na to nikdy nezeptá.

Kdyby se teď vrátil domů, vyšel by táta v bílém plášti z laboratoře a zeptal by se: „To už jsi zpátky?“ – „Ano,“ řekl by Bastián. – „Škola odpadla?“ – Viděl v duchu tichý, smutný otcův obličej a věděl, že by otce nikdy nedokázal obelhat.

Pravdu mu ovšem mohl říci ještě méně. Ne, jediné, co může udělat, je odejít, kamkoli, daleko odtud. Tatínek se nikdy nesmí dozvědět, že jeho syn se stal zlodějem. Ale třeba si ani nevšimne, že tam Bastián už není. V té myšlence byla dokonce určitá útěcha.

Bastián už neběžel. Šel teď pomalu a na konci ulice uviděl školní budovu. Aniž si to uvědomil, běžel po navyklé cestě ke

škole. Ulice mu připadala málem liduprázdná, ačkoli tu a tam šel nějaký chodec. Ale kdo přichází příliš pozdě, tomu svět kolem školy vždycky připadá jako po vymření. A Bastián cítil při každém kroku, jak v něm narůstá strach. Vždycky se bál školy, místa svých každodenních porážek, bál se učitelů, a bylo jedno, jestli mu laskavě domlouvali, nebo si na něm vylévali svou zlost, bál se ostatních dětí, které si z něho dělaly legraci a nevynechaly jedinou příležitost, aby mu dokázaly, jak je nešikovný a bezbranný. Škola mu vždycky připadala jako nedohlédnutelně dlouhý vězeňský trest, který neskončí, dokud nebude dospělý, a který si prostě musí němě a trpně odsedět.

Když se teď jeho kroky rozléhaly po chodbách, kde byla cítit pasta na parkety a provlhlé kabáty, když mu číhavé ticho v budově náhle ucpalo uši jako špuntíky z vaty a když se konečně zastavil přede dveřmi své třídy, které byly stejně jako zdi kolem natřené barvou připomínající starý špenát, uvědomil si Bastián, že od nynějška už nepatří ani sem. Vždyť musí odtud pryč. Tak to může jít hned.

Ale kam?

Bastián četl ve svých knihách příběhy o chlapcích, jak se dali najmout na loď a vyjeli daleko do světa, aby tam došli štěstí. Z některých se stali piráti a hrdinové, jiní se vrátili po létech domů jako boháči, a nikdo už je neznal.

Ovšem k něčemu takovému neměl Bastián dost odvahy. Také si neuměl představit, že by ho vůbec někdo přijal za plavčíka. Navíc neměl tušení, jak by se dostal do nějakého přístavního města, kde se vyskytovaly vhodné lodi pro podobné odvážné výpravy.

Takže kam?

A najednou ho napadlo správné místo, jediné místo, kde ho – aspoň prozatím – nebudou hledat a kde ho neobjeví.

Školní půda byla velká a tmavá. Páchlo to tu prachem a naptalínovými kuličkami. Nebylo slyšet nic než déšť, jak tiše bubnuje na měděný plech velikánské střechy. Mohutné trámy zčernalé stářím čněly v pravidelném odstupu z dřevěné podlahy, nahoře se spojovaly s ostatními trámy krovu a ztrácely se kdesi v temnotě. Tu a onde visely pavučiny velké jak houpací sítě, v průvanu tiše a přízračně povlávaly sem a tam. Z výšky, kde byl vikýř, padalo dolů mléčně zbarvené světlo.

Jedinou živou bytostí zde, kde se jakoby zastavil čas, byla malá myška, která hupkala po prknech podlahy a zanechávala v prachu maličké stopy. Tam, kde za sebou táhla i ocásek, běžela mezi otisky paciček i tenká čárka. Myška se náhle napřímila a naslouchala. A pak – huš! – zmizela v díře mezi prkny.

Klíč zarachotil ve velkém zámku. Dveře k půdě se pomalu a se skřípěním pootevřely, do místnosti na okamžik zasvítit dlouhý pruh světla. Bastián vklouzl dovnitř, dveře se za ním s novým zaskřípěním zabouchly. Bastián zastrčil klíč do zámku zevnitř a otočil jím. Pak zasunul dokonce i zástrčku a ulehčeně si vydechl. Tady ho určitě nikdo nebude hledat. Sem přišel někdo jen málokdy – to věděl Bastián dost jistě –, a i kdyby tomu náhoda chtěla, že by tu jako naschvál měl někdo zrovna dnes nebo zítra něco na práci, pak by našel zavřené dveře. A klíč nikde. A i kdyby ten někdo přece jen dveře nějak otevřel, pak by Bastiánovi zbylo ještě dost času, aby se schoval mezi starými krámy.

Jeho oči si postupně přivykly na příšeří. To místo znal. Před půl rokem na něho školník zavolal, ať mu pomůže odnést velký prádelní koš plný starých formulářů a písemností, které měly přijít na půdu. Tenkrát Bastián také uviděl, kam se schovává klíč k půdě: do skříňky na zdi, visící u odpočívadla v nejvyšším poschodí. Tehdy to úplně pustil z hlavy. Až teď se znovu rozpomněl.

Bastián se rozklepal zimou, protože měl promočený kabát a tady nahoře bylo velmi chladno. Nejdřív musel najít koutek,

kde by si to mohl udělat poněkud útulnější. Vždyť tu přece bude muset zůstat dlouhý čas. Jak dlouho – o tom zatím nepřemýšlel a nepomyslel ani na to, že už brzy dostane hlad a žízeň.

Trochu si to tam obhlédl.

Kolem se povalovalo a postávalo harampádí, regály plné pořadačů a listin, které už dávno nikdo nepotřeboval, na sebe naskládané školní lavice s pultíky pokaňkanými inkoustem, stojan, na němž visel aspoň tucet zastaralých map, několik tabulí, z nichž oprýskala černá barva, zrezivělá železná kamna, vysloužilé tělocvičné nářadí jako například koza, která měla kůži prodřenou tak, že z ní vylézaly žíně, prasklé medicinbaly, hranička starých umolousaných žíněnek, pak ještě několik vypaných zvířat, napůl sežraných moly, mezi nimi velká sova, orel skalní a liška, všelijaké chemické retorty a naprasklé skleněné baňky, elektrizační přístroj, lidská kostra, visící na jakémsi věšáku, a spousta krabic a beden plných starých sešitů a učebnic. Bastián se nakonec rozhodl, že hromadu odřených žíněnek učiní svým obydlím. Když se na nich člověk natáhne, cítí se skoro jako doma na gauči. Odtahal je pod vikýř, kde bylo nejvíc světla. Opodál ležely složené šedivé vojenské deky, pochopitelně celé zaprášené a roztrhané, ale daly se použít. Bastián si je přinesl. Svlékl promáčený kabát a pověsil jej vedle kostry na věšák. Kostlivec se trochu rozkomíhal, ale Bastián se ho nebál. Možná proto, že byl na podobné věci zvyklý z domova. Zul si i mokré střevice. V ponožkách se uvelebil do tureckého sedu na žíněnkách a přes ramena si jako indián přetáhl šedé přikrývky. Vedle něho ležela školní brašna – a měděně zbarvená kniha.

Uvědomil si, že ostatní dole ve třídě mají právě hodinu němčiny. A možná musí psát sloh na nějaké příšerně nudné téma.

Bastián se podíval na knihu.

„To by mě zajímalo,“ řekl si, „co se vlastně v takové knize děje, když je zavřená. Samozřejmě jsou v ní jen písmena, vytištěná na papíře, ale přesto – něco se tam přece jen musí dít, pro-

tože když ji otevřu, pak je tam najednou celý příběh. Jsou tam osoby, které ještě neznám, a jsou tam všechna možná dobrodružství a hrdinské činy a boje – a někdy se v nich strhnou mořské bouře, nebo se člověk dostane do cizích zemí a měst. To všechno přece nějak je uvnitř v té knize. Člověk ji musí číst, aby to mohl prožít, to je jasné. Ale je to v ní už předtím. Rád bych věděl, jak je to možné?“

A náhle se ho zmocnila téměř slavnostní nálada.

Pohodlně se usadil, vzal do ruky knihu, otevřel první stránku a začal číst

Nekonečný příběh.